

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 9 października 2024 r.,
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
sprawy **Ł. Z.** ,
skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy
z dnia 6 lutego 2024 r., sygn. akt IV Ka 1103/23,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Bydgoszczy
z dnia 5 września 2023 r., sygn. akt III K 340/13,

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
 - 2) kosztami postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.**
- [J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 5 września 2023 r. (sygn. akt III KK 340/13) **Ł. Z.** został uznany winnym ciągu przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. art. 11 § 2 k.k. oraz czynu z art. 284 § 2 k.k., za które wymierzono mu karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrok w zakresie skazania został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w

Bydgoszczy z dnia 6 lutego 2024 r. (sygn. akt IV Ka 1103/23). Obniżono jednak karę łączną do 2 lat pozbawienia wolności. Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając wyrokowi:

„1. Rażąco obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, to jest: art. 6 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., w zw. z art. 452 § 2 pkt 2 oraz § 3 k.p.k. w zw. z art. 368 § 2 k.p.k. polegający na niezasadnym nierozpoznanie wniosków dowodowych zgłoszonych w treści apelacji z dnia 19 października 2023 roku, w przedmiocie:

- a) przesłuchania w charakterze świadka A. G. ;*
- b) przesłuchania w charakterze świadka W. S. ;*
- c) przesłuchanie pozostałych świadków, wskazanych w treści aktu oskarżenia z dnia 21 czerwca 2013 roku jako podlegających wezwaniu na rozprawę, w tym w szczególności, świadków określonych w punkcie 7 oraz w punktach od 9 do 13 aktu oskarżenia;*
- d) przesłuchania w charakterze świadków osób wskazanych w punktach 19 i 20 oraz w punktach od 22 do 25 aktu oskarżenia;*

z uwagi na oparcie wyżej wymienionych wniosków dowodowych na tych samych okolicznościach faktycznych, co w postępowaniu przed Sądem I Instancji;

2. Rażąco obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, to jest: art. 6 k.p.k., w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k., w zw. z art. 452 § 3 k.p.k. polegający na niezasadnym zaniechaniu przez Sąd II Instancji przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu fonoskopii pomimo, iż przeprowadzenie wyżej wymienionego dowodu pozostawało istotne dla rozstrzygnięcia sprawy- zwłaszcza zaś ustalenia czy został popełniony czyn zabroniony;

3. Rażąco obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, to jest: art. 4 k.p.k., 6 k.p.k., 7 k.p.k., art. 167 k.p.k., w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., polegający na zaniechaniu ustalenia wysokości kwot pieniężnych, które w związku z zawartymi umowami kredytowymi zostały uiszczone na rzecz instytucji bankowych;

4. Obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie nie dotyczącym klasyfikacji prawnej czynu zarzuconego oskarżonemu, to jest: art. 53 k.k.,

polegający na nieuwzględnieniu przez Sąd II Instancji wszystkich przesłanek wymiaru kary, zwłaszcza zaś nieustaleniu wysokości uiszczonych przez oskarżonego kwot pieniężnych na rzecz pokrzywdzonych oraz nieuwzględnieniu powyższej okoliczności podczas wymiaru kary.”

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Bydgoszczy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Zatem do uchylenia prawomocnego orzeczenia nie wystarczy jakiekolwiek naruszenie prawa. Owo naruszenie musi mieć charakter kwalifikowany i rażący. Jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, kwalifikacja ta spełniona może być jedynie wówczas, gdy zarzucone naruszenie zbliżone jest swoją wagą do bezwzględnych przyczyn odwoławczych (tak chociażby w postanowieniu z dnia 20 lutego 2018 r. V KK 393/17: „O rażącym naruszeniu prawa można mówić tylko w odniesieniu do jego bardzo poważnego naruszenia, zbliżonego w swojej randze do bezwzględnej przyczyny odwoławczej. Kasacja, zwłaszcza z uwagi na konieczność jej sporządzenia przez podmiot profesjonalny, nie może sprowadzać się jedynie do wykazania niezadowolenia z prawomocnego rozstrzygnięcia sądu, ale wskazać konkretnie wady orzeczenia, których charakter jest tak dalece widoczny, że pomimo prawomocności tegoż rozstrzygnięcia musi ono zostać wzruszone.”).

Skarżący zarzucając nierozpoznanie jego wniosków dowodowych, o których pisze w zarzucie nr 1 kasacji nie kwestionuje prawidłowości rozpoznania jego apelacji w tym zakresie (wniosek o przesłuchanie uzupełniające konkretnych osób składał już wcześniej w toku postępowania pierwszoinstancyjnego). Zarzuca Sądowi II instancji, że ten ich nie rozpoznał w toku postępowania odwoławczego, gdyż taki wniosek (niemal identyczny jak we wcześniejszej fazie) został ponownie złożony. Wskazuje też na błędne zastosowanie art. 368 § 2 k.p.k. Nie jest jednak jasne, dlaczego akurat ten przepis stanowi przedmiot krytyki skarżącego kasacyjnie, gdy Sąd odwoławczy w uzasadnieniu wskazał, że wnioski dowodowe zostały

rozpoznane w całości, ale tylko z uwagi na powtórzenie ich treści (w porównaniu do wniosków pierwotnych) nie zostały uwzględnione. Skarżący przedstawia odmienną wykładnię zakresu zastosowania art. 368 § 2 k.p.k., wskazując, że nie powinien on mieć zastosowania do postępowania odwoławczego. Jest to pogląd, za którym wprawdzie skarżący przedstawił stosowne argumenty, lecz nie wystarczy to do przesądzenia, że wykładnia odmienna stanowi automatycznie rażące naruszenia prawa. Dopiero wskazanie, że konkretna wykładnia oparta jest o fundamentalnie wadliwe odczytanie treści przepisu, czy posługiwanie się nieakceptowalnymi metodami wykładni, bądź jaskrawo błędne rozumienie gwarancji konstytucyjnych, które stanowiłyby tło do rozważań. Kierunek interpretacji zaprezentowany przez Sąd odwoławczy nie budzi tego rodzaju wątpliwości. Jest to dopuszczalny kierunek rozumienia przepisu art. 368 § 2 k.p.k. i argumenty skarżącego, jakkolwiek interesujące, nie mają takiego charakteru, który by przekonywał o rażąco błędnym wymiarze poglądu odmiennego.

Zarzut nr 2 jest o tyle bezzasadny, że skarżący zarzuca sądowi, że ten nie przeprowadził konkretnego dowodu, mimo, że skarżący sam o taki dowód nie wnioskował. Skoro Sąd był przekonany, że określone ustalenia faktyczne mogą zostać poczynione na podstawie zebranych dowodów, nie miał obowiązku by powoływać biegłego. Skarżący nie wskazuje, że obiektywnie istniały jakieś wątpliwości, które wymagałyby powołania biegłego. Fakt, że dostrzega on taką potrzebę dopiero na etapie kasacyjnym, nie może stanowić skutecznego zarzutu.

W odniesieniu do zarzutu nr 3 Sąd II instancji wyjaśnił, że ustalenie kwot zwróconych instytucjom finansowym, w perspektywie realizacji przypisanych znamion nie ma znaczenia. Sąd Najwyższy w pełni podziela rzeczowe uzasadnienie Sądu odwoławczego. Do oszustwa (zwykłego lub kredytowego) dochodzi niezależnie, czy oszukujący ostatecznie np. spłaci kredyt. Istotą tych typów jest wprowadzenie w błąd instytucji, która ryzykuje swoim majątkiem udzielając wsparcia finansowego oparciu o nieprawdziwe informacje.

Zarzut nr 4 nie został w ogóle uzasadniony, wobec czego Sąd Najwyższy nie może się do niego w takim razie merytorycznie odnieść.

Należało wobec powyższego orzec jak w sentencji.

[J.J.]

[al]